

Vreemde dingen gebeuren in mijn maandromen.

Gelukkig.

Is er een limiet aan wat een mens kan verwerken aan geluk of aan verdriet? Beide polen liggen dicht bij elkaar. Als een leven gepaard gaat met vele malen sterven en vele geboorten dan zoek je daarin je weg.

Geluk zorgt voor compensatie en berusting en strijkt de plooiën van verdriet glad. Vrede nemen met hoe het is en wat er zal komen is de oplossing. Uiteindelijk is het de toekomst die ons als een baken aan de horizon lokt en steeds weer bezielt met nieuwe gedachten. Dit gegeven moet je koesteren en moet je ook zelf opnieuw leven inblazen. Dit is creativiteit. Dit is mens-zijn.

Kinderen zijn daarvan het levend bewijs. Al het materiële verdwijnt dan in het niets. Maar toch kun je in onze maatschappij niet leven zonder individueel egoïsme. Ik zou niet kunnen typen om mijn PC als ik er geen had. Och, dan zou ik wellicht gewoon een pen en papier gebruiken. Maar dit geeft je niet dezelfde vrijheid als dit klavier.

Onze maatschappij heb ik in vijftig jaar zien veranderen van een werklustige naar een recreatieve maatschappij. Graag werken is nu zoiets als vloeken. Men praat niet meer over werken. Men praat enkel nog over vrije tijd. Over plezier maken. Wij zijn de flower power lang voorbij. Dit idee is dagelijkse kost geworden. En alles wat ons omringt draagt daartoe bij. Weet je iets niet, dan vraag je het aan je computer en je krijgt onmiddellijk antwoord. Leuk om te weten, maar het tast onze weerstand tegen tegenslag aan. Als je steeds op al je wenken bediend wordt, zal je nog nauwelijks voor iets moeite doen. En hier gaat het dus fout. In onze technologische en wetenschappelijke denkwereld is niets onmogelijk. In principe is het zo, dat wat je ook bedenkt, uitvoerbaar zal zijn. Dit is in zekere zin een logisch gevolg van het wiskundig principe, dat als je het probleem goed formuleert de oplossing al voor het grijpen ligt.

Creatief zijn kan ook best lastig zijn. Voortdurend ben je bezig met het bedenken van nieuwe dingen. Je weegt je eigen voorstel A af tegen je eigen voorstel B terwijl de oplossing bij C ligt. Het is een rusteloze wereld. Wil je dan toch rust dan moet je die weer zelf maken. Niemand kan dit voor jou doen. Bij mij is die rust water en eenzame natuur. Als ik ga varen gaat er een wereld voor me open. Mijn schoonvader ging varen met een vissersboot en ik was de enige matroos. Op de Schelde in een donkere nacht gaan vissen had iets onwezenlijks. Nu vis ik niet meer. Ik kijk naar de golven en luister naar de motoren. Ik kijk naar de meeuwen en tuur naar ondiepten en ik word opnieuw geboren.

Echt angst op water heb ik nooit gekend. Ook niet bij storm.

Op een dag reed ik helemaal naar het Noorden in Nederland. Op de autoradio hoorde ik dat het windkracht 10 was op het IJsselmeer. Ik ging op de dijk zitten en keek naar metershoge golven die stukspatten voor mijn voeten. Het was koud. Na een kwartier ging ik dolblij verder. Moest ik kunnen schilderen, ik zou dit spektakel schilderen en er het huilen van de wind bijdenken.

Wellicht is het alleen de mens die zo kan zijn. Een vogel zie je niet met storm, nooit, geen enkele. Die weten beter. Wij zijn de dommeriken. Wij zoeken het geweld op, wij willen extreme dingen zien. Golven zullen bij windkracht zeven langgerekt wild wiegen. Bij acht wordt het water zwart. Bij tien zie je het water niet meer. De golven worden hoog en breken in schuim. Er hangt een waas van waterige regen boven de zee, en je ziet niets meer. Terwijl er een voortdurend geraas van geweld om je heen hangt. Ik voel me dan dolgelukkig.

Dan wil ik schrijven. Ergens stil en eenzaam herbeleven hoe het allemaal was. Het is in wezen op zoek gaan naar dat vluchtige geluk. Als je dit dan even kan vastleggen met enkele simpele woorden dan bereik je voor jezelf eenzame hoogten. Of een toevallige lezer dit goed vindt? Dit raakt je heel intens.

Naarmate je ouder wordt, leer je kijken naar de natuur. Vroeger was er voor mij nog de keuze tussen bossen of het water. Nu is dit meestal alleen water.

In de zomer heb ik geen tijd, dan is het door mijn werk te druk. Trouwens, tussen veel volk voel ik me niet op mijn gemak. Ik zoek geen eenzaamheid maar wel rust. Rust om dingen te doen waarvoor geen tijdslimiet is opgelegd. Gewoon zorgeloos vrij zijn. Niet gebonden aan duizenden regeltjes en wetjes waar men ons vandaag mee om de oren slaat. Geen verplichtingen. Gelukkig heb ik een vrouw die mij daarin enigszins volgt. Omdat niets volmaakt is in deze wereld heeft zij angst op het water.

Op een zwoele zomerse namiddag lagen we afgemeerd aan een eiland. Zo rond vier uur kreeg ik een vreemd voor gevoel. Ik ging buiten kijken, zag ongewone wolken, geen vogels en het water leek vreemd. Ik maakte

de touwen los terwijl mijn vrouw beneden lag te slapen. Een vijftal minuten later stak er plots een storm op. Ik moest ongeveer een half uur varen naar de dichtstbijzijnde haven toen de golven vijf zes meter hoog werden. Mijn vrouw probeerde ik te wekken maar die bleef rustig slapen. Uiteindelijk ben ik na vier pogingen de haveningang ingevaren. Er stond een groepje mensen te kijken. Ze klaptten in hun handen toen het gelukt was. In de havenkom verscheen mijn Liz op het appel. "Het is precies erg aan het waaien," klonk het. Ik zei: "Nu dat je het zegt, ja, het waait stevig." Later heb ik haar verteld dat men op de radio windkracht negen gaf met pieken naar tien. Men pakt je boot op en plots zit je twintig meter verder. Ik heb achteraf zes uur geslapen. Wellicht van de emotie, of was dat angst?

Die avond zat ik naast Hans, de eigenaar van een scheepswerf, in de kroeg. "Dat ging maar net goed," zei hij. Ik vroeg: "Wat?" "Wel ja, daar straks met de storm." Ik zei: "Ja mijn vrouw lag te slapen en die kreeg ik niet wakker." "Maar goed ook," was het antwoord. Tegen de bazin zei hij: "Geef ons nog eens hetzelfde Greet." En tegen mij: "Aan jou mankeert toch wel iets." "Dan hebben we wel iets gemeen," was mijn repliek.

Immers twee maand voordien had Hans een speedboot overgevaren. Bij een vroeger ongeval werd zijn linkerarm afgerukt. Maar dit kon de pret niet drukken. Hans werkt en vaart al jaren met één arm als de beste. Bij zestig kilometer per uur was er een luik losgeraakt en dat luik had zijn neus gebroken. Hij was even bewusteloos. Het touw, dat rond zijn pols zat en bevestigd was aan de dodemansknop, had de motor uitgeschakeld. Toevallige passanten haalden hem van de boot. Wie gaat er nou zestig per uur varen als de toegelaten snelheid 10 knopen is? Ja, Hans zeker.

Later zat Hans in het team van Laura Dekker, het meisje van vijftien uit zijn dorp, dat als jongste een solo wereld-zeiltoer zou maken. Tot vandaag weet ik niet in hoeverre hij bij dit geslaagde avontuur was betrokken. Het siert zijn bescheidenheid.

Als kind van gescheiden ouders kreeg zij de titel "Zeilmeisje". Laura voer op haar dertiende, met haar zeven meter Guppy, alleen naar Engeland omdat ze solo een reis rond de wereld wou maken. Haar vader hoopte haar op die manier op betere gedachten te brengen. Tevergeefs. Na een gevecht met de overheid en jeugdzorg vertrok ze uiteindelijk toch op haar vijftiende en maakte haar droom waar. Nu is ze getrouwd in Nieuw-Zeeland. Ze woont op haar boot met haar man. Veel zeilers hebben een dubbel gevoel bij dergelijk avontuur. Een jong meisje dat zoiets doet, dat kan volgens hen niet. Anderen vinden het geweldig. Ik ook. Zonder koppige karakters zou men nooit Amerika hebben ontdekt. Hoeveel onbekende durvers zijn daar voor Columbus aan land gegaan? Wellicht Vikingen? We weten dat niet.

Doen, is het hoofbestanddeel van geluk.

Sam 23/10/2015

